

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ἐξωτερικοῦ:

Ἐτησίαν... δρ. 8,—

Ἐτησίαν φρ. χρ. 10,—

Ἐξάμηνος... > 4,50

Ἐξάμηνος > > 5,50

Τρίμηνος... > 2,50

Τρίμηνος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 23 Μαΐου 1909

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 25

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' (Συνέχεια).

Ἰσως, —ἐξηκολούθησα νὰ συλλογίζωμαι, — ὁ κυβερνήτης περιμένει τὴν νύκτα διὰ νὰ προσεγγίσῃ εἰς κάποιαν ἀκτὴν τῆς Ἑρίας, καὶ ἐκεῖθεν, μεταβάλλων τὸ πλοῖόν του εἰς αὐτοκίνητον, νὰ διασχίσῃ τὰς ὁδοὺς τῶν γειτονικῶν Πολιτειῶν. Ἐὰν δὲν κατάρθονα νὰ δραπετεύσω κατὰ τὸ διάστημα τοῦ διὰ ξηρᾶς ταξειδίου, πᾶσα ἐλπίς νᾶνακτῆσω τὴν ἐλευθερίαν μου ἐχάνετο!...

Ἦνεν ἀληθές, ὅτι ἐπιτέλους θὰ ἐγνώριζα ποῦ κρύπτεται ὁ Κοσμοκράτωρ αὐτός, καὶ τὸσον καλῶς, ὥστε νὰ μὴ ἡμπορέσουν ποτὲ νᾶνακαλύψουν τὸ κρησφύγετόν του. Ἐκτὸς ἐὰν ἐν τῷ μεταξύ μὲ ἀπεβίβαζε, καὶ μάλιστα κατὰ τὸν τρόπον ποῦ ἐφοβούμην, —δηλαδὴ πρὶν νὰ προσεγγίσῃ ὁ Τρόμος εἰς καρυμίαν ξηράν...

Ἐν τούτοις τὴν βορειοανατολικὴν ἀκτὴν τῆς λίμνης τὴν ἐγνώριζα καλῶς, διότι ἐπανειλημμένως εἶχα ἐπισκεφθῇ τὸ τμήμα ἐκεῖνο τῆς Πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης τὸ περιλαμβανόμενον μεταξύ Ἀλβανυ καὶ Μπούσφαλου. Ἀστυνομικαὶ τινες ὑποθέσεις, πρὸ τριῶν ἡδὴ ἐτῶν, μοὶ εἶχαν δώσει τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐξερευνήσω τὰς ὁχθὰς τοῦ Νιαγάρα, δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τοῦ καταρράκτου μέχρι τοῦ Συσπένσιον-Μπρίτζ, νὰ ἐπισκεφθῶ τὰς δύο κυριωτέρας νήσους μεταξύ Μπούσφαλου καὶ τῆς πολίχνης Νιαγάρα-Φάλλς, ἔπειτα τὴν νήσον Νάβυ, ἔπειτα τὴν Γκόατ-Ἰσλανδ, ἡ ὁποία χωρίζει τὸν ἀμερικανικὸν καταρράκτην ἀπὸ τὸν τοῦ Καναδᾶ.

Ἐὰν λοιπὸν μοὶ παρουσιάζετο εὐκαιρία νὰ δραπετεύσω, δὲν θὰ εὐρίσκωμην εἰς ἄγνωστον χώραν. Ἀλλὰ θὰ παρουσιάζετο ἄρα γε τοιαύτη εὐκαιρία, καί, κατὰ βάθος, τὸ ἐπεθύμουν; ... Πόσα μυστήρια ἀκόμη εἰς αὐτὴν τὴν ὕ-

πόθεσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ καλὴ μου τύχη — ἡ κακὴ μου ἴσως, — μὲ ἀνέμιξε τὸσον πολὺ!...

Τὸ ὅτι ἄλλως τε ἡμποροῦσα νὰ φθάσω εἰς τινὰ τῶν ὄχθων τοῦ Νιαγάρα, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ἐλπίζω. Βεβαίως ὁ Τρόμος δὲν θὰ εἰσῆρχετο εἰς τὸν ἀδιέξοδον αὐτὸν ποταμόν, καὶ ἴσως οὕτε θὰ ἐπλησίαζε τὴν ἀκτὴν τῆς Ἑρίας. Ἐν ἀνάγκῃ θὰ ἐγίνετο ὑποβρύχιον, θὰ διήρχετο τὸν ποταμὸν Δετροῦξ, θὰ μετεβάλλετο πάλιν εἰς αὐτοκίνητον, καὶ θὰ ἔφευγε διὰ ξηρᾶς

Τοιαύτας σκέψεις ἀνεκύκλουν, ἐνῶ τὸ βλέμμα μου περιέτρεχεν ἀνωφελῶς τὸν ὁρίζοντα.

Καὶ πάντοτε τὸ πρόβλημα αὐτό, τὸ ὁποῖον ἔμενεν ἄλυτον: Διὰ τί ὁ κυβερνήτης τοῦ Τρόμου νὰ μοὶ γράψῃ τὴν γνωστὴν ἀπειλητικὴν ἐπιστολήν; ... Πρὸς ποῖον σκοπὸν μὲ κατεσκόπευσεν εἰς τὴν Οὐασιγκτῶνα; Καὶ ἐπιτέλους, τί σχέσιν εἶχε μὲ τὸ Γκρέητ-Ἀῦρου; Ἔστω, ἡμπορέσει νὰ εἰσχωρήσῃ δι' ὑπογείων διωρύγων εἰς τὴν λίμνην Κιρδάλην; δὲν θὰ τῷ ἦτο ὅμως δυνατόν νὰ διασχίσῃ καὶ τὸ ἀδιαπέραστον ἐκεῖνο περίκλωμα... Ἀ, ὅχι, ποτέ!

Περὶ τὴν τετάρτην μετὰ μεσημβρίαν, δοθείσης τῆς ταχύτητος τοῦ Τρόμου ἄφ' ἐνός, καὶ τῆς διευθύνσεώς του ἄφ' ἑτέρου, δὲν θάπερσομεν πλέον τῶν δεκαπέντε μιλίων ἀπὸ τὸ Μπούσφαλον, τοῦ ὁποίου ἡ σιλουέττα δὲν θὰ ἐδρά-

δυνε νᾶναφανῇ πρὸς τὰ βορειοδυτικά.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου τούτου, ἐφάνησαν μὲν μερικὰ πλοῖα, ἀλλ' εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, τὴν δὲ ἀπόστασιν αὐτὴν ὁ κυβερνήτης τὴν ἐκάνομιζεν ὅπως ἤθελεν. Ἐκτὸς τούτου ὁ Τρόμος, πλέων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς λίμνης, ἦτο ὀλίγον ὁρατός, ἐξ ἀποστάσεως δ' ἐνὸς μιλίου δὲν διεκρίνετο σχεδὸν διόλου.

Ἐν τούτοις τὰ ὑψώματα τὰ πλαισιούντα τὴν ἐσχατιὰν τῆς Ἑρίας ἤρχισαν νᾶναφαίνωνται, σχηματίζοντα πέ-
ραν τοῦ Μπούσφαλου τὴν χοάνην ἐκεῖ-

«Ἐἶπες ὁ κυβερνήτης;... ἠρώτησα.» (Σελ. 198, στ. γ'.)

νην, διὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἐρία χύνει τὰ ὕδατά της εἰς τὴν κοίτην τοῦ Νιαγάρρα. Μερικαὶ θίνες ἐξεῖχον δεξιᾷ, μερικαὶ συστάδες δένδρων ἐφαίνοντο ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ἐβλεπα εἰς τὸν ποταμὸν πολλὰ ἐμπορικὰ πλοῖα ἢ ἀλιευτικὰ λέμβους μὲ ιστία ἢ μὲ ἄτμον. Ὁ οὐρανὸς ἐρρυπαίνετο κατὰ μέρη ἀπὸ τολύπας καπνοῦ, τὰς ὁποίας ἐδίωκεν ἐλαφρὸς ἀνατολικὸς ἀνεμος.

Ποία ἦτο ἄρα γε ἡ ἰδέα τοῦ κυβερνήτου, διευθυνομένου πρὸς τὸν λιμένα ἐκεῖνον;... Ἡ φρόνησις δὲν τῷ ἀπηγόρευε νὰ πλησιάσῃ;... Διὰ τοῦτο κάθε στιγμήν ἐπερίμενα νὰ στρέψῃ τὸ πηδάλιον διὰ νὰ ἐπανέλθῃ πρὸς τὴν δυτικὴν ὄχθην τῆς λίμνης... ἔκτος ἐὼν ἐσκόπευε νὰ βυθισθῇ διὰ νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς τὸν πυθμένα τῆς Ἐρίας...

Ἄλλ' ἐπέμενε νὰ κρατῇ τὴν πρῶραν ἴσα πρὸς τὸ Μπούφαλον, καὶ μοι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐννοήσω διατί.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην, ὁ πηδαλιούχος, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξηρεύων τὴν βορειοανατολικὴν ὀρίζοντα, ἔκαμε νεῦμα πρὸς τὸν σύντροφόν του. Οὗτος ἠγέρθη, ἐπλησίασε τὸν μεσαῖον δίσκον κ' ἐκείθεν κατήλθεν εἰς τὸν θάλαμον τῶν μηχανῶν.

Σχεδὸν ἀμέσως ὁ κυβερνήτης ἀνέβη εἰς τὸ κατὰστρωμα καὶ πλησίασας τὸν πηδαλιούχον, συνωμίλησε μετ' αὐτοῦ χαμηλοφώνως.

Οὗτος, τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸ Μπούφαλον, ἐδείκνυε δύο σημεῖα ὑπόμαυρα, τὰ ὅποια μετεκινούντο εἰς ἀπόστασιν πέντε ὡς ἑξὶ μιλίων ἀπὸ τοῦ Τρόμου.

Ὁ κυβερνήτης τὰ ἐκύτταξε μὲ προσοχήν, καὶ κατόπιν ὑψώσας τοὺς ὤμους, ἐπῆγε κ' ἐκάθησεν εἰς τὴν πρύμνην, χωρὶς νὰ μεταβάλῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Τρόμου.

Μετά ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, διέκρινα δύο στήλας καπνοῦ πρὸς τὰ βορειοανατολικά. Μετ' ὀλίγον τὸ σχῆμα τῶν δύο ἐκείνων σημείων διευκρινίσθη ἀρκοῦντως: Ἦσαν δύο ἀτμόπλοια ἐξεληθόντα τοῦ λιμένος τοῦ Μπούφαλου καὶ πλησιάζοντα μὲ μεγάλην ταχύτητα.

Αἰφνιδίως μοῦ ἤλθεν ἡ σκέψις, ὅτι τὰ ἀτμόπλοια αὐτὰ ἦσαν τὰ καταδρομικά, περὶ τῶν ὁποίων μοι εἶχεν ὀμιλήσῃ ὁ κ. Οὐάρντ, τὰ ἐπεφορτισμένα ἀπὸ τινος καιροῦ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ μέρους τούτου τῆς λίμνης, ἐκεῖνα τὰ ἴδια τῶν ὁποίων κ' ἐγὼ θὰ ἠδυνάμην ἐν ἀνάγκῃ νὰ ζητήσω τὴν συνδρομήν.

Τὰ καταδρομικά αὐτά, νεωτάτου τύπου, ἦσαν ἐκ τῶν μᾶλλον ταχυπλόων σκαφῶν ἐξ ὧν ἐναυπηγήθησαν ποτὲ εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας. Κινούμενα δι' ἰσχυρῶν καὶ τελειοτάτων μηχανῶν, ἠδύναντο νὰ διανύσουν εἰκοσιεπτὰ μίλια τὴν ὥραν.

Ἦνεν ἀληθές, ὅτι ἡ ταχύτης τοῦ Τρόμου ἦτο ἀσυγκρίτως ἀνωτέρα· ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐὰν ἐπιτέλους ἐστενοχωρῆτο πολὺ καὶ ἡ ὑποχώρησις τῷ ἦτο ἀδύνατος, τῷ ἤρκει νὰ βυθισθῇ διὰ νὰποφύγῃ, ὡς ὑποβρύχιον, πᾶσαν καταδίωξιν. Τὰ καταδρομικά, βλέπετε, ἔπρεπε νὰ ἦσαν καὶ αὐτὰ ὑποβρύχια διὰ νὰνταγωνισθοῦν μὲ κάποιαν ἐλπίδα ἐπιτυχίας, καὶ πάλιν ἀμφιβάλλω ἂν ὁ ἄγων θὰ ἦτο ἴσος.

Ὅ,τι μοι ἐφαίνετο ἀναμφίβολον, εἶνε ὅτι οἱ κυβερνήται τῶν δύο τούτων πολεμικῶν θὰ εἶχον εἰδοποιηθῇ περὶ τῆς παρουσίας τοῦ Τρόμου, ἴσως ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Οὐέλλς, ὁ ὁποῖος ἐπιστρέψας εἰς τὸ Τολέδον, ἐτήλεγραφεσεν ἐκεῖθεν.

Ἄλλως τε ἦτο προφανὲς ὅτι, ἰδόντα τὸν Τρόμον, ἐπήρχοντο ὀλοταχῶς ἐναντίον του. Μ' ὅλον τοῦτο, ὁ κυβερνήτης, χωρὶς νὰ δώσῃ τὴν παραμικρὰν προσοχήν, ἐξηκολούθει νὰ διευθύνεται πρὸς τὸν Νιαγάρρα!

Τί θὰ ἔκαμναν τὰ καταδρομικά;... Βεβαίως θὰ ἐνῆργουν κατὰ τρόπον ὥστε νὰναγκάσουν τὸν Τρόμον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ἀγκῶνα τῆς Ἐρίας, ἀφίπων δεξιᾷ τοῦ Μπούφαλου, ἀφοῦ ὁ Νιαγάρρας δὲν τῷ παρεῖχεν οὐδεμίαν δίοδον.

Ὁ κυβερνήτης εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὸ πηδάλιον· ὁ εἰς ἐκ τῶν ἄνδρῶν τοῦ πληρώματος εὐρίσκετο εἰς τὴν πρῶραν, ὁ ἄλλος εἰς τὸν θάλαμον τῶν μηχανῶν.

Θὰ μοι ἐδίδετο ἄρα γε διαταγὴ νὰ κατέλθω εἰς τὸν θαλαμίσκον μου;

Πρὸς μεγάλην μου ἐκπλήξιν, — καὶ χαράν, — τοιοῦτόν τι δὲν ἐγίνετο· ἀπεναντίας κανεὶς δὲν ἐφαίνετο δίδων προσοχήν εἰς ἐμέ, ὡς νὰ μὴν ὑπῆρχα κἂν ἐπὶ τοῦ πλοίου...

Οὐχὶ ἄνευ ζωηρᾶς συγκινήσεως παρετήρουν τὴν προσέγγισιν τῶν καταδρομικῶν. Εἰς ἀπόστασιν μικροτέραν τῶν δύο μιλίων, ἐπροχώρουν οὕτως, ὥστε νὰ κρατοῦν τὸν Τρόμον μεταξὺ δύο πυρῶν.

Ὅσον διὰ τὸν Κοσμοκράτορα, ἡ φυσιογνωμία του δὲν ἐξέφραζεν ἄλλο ἔκτος βαθυτάτης περιφρονήσεως. Ἦξευρε βεβαίως ὅτι τὰ πολεμικά ἐκεῖνα τίποτε δὲν ἠδύναντο νὰ κάμουν ἐναντίον του. Ἦρκει νὰ στείλῃ μίαν διαταγὴν εἰς τὴν μηχανὴν διὰ νὰπομακρυνθῇ ἀπὸ αὐτὰ, ὅσον ταχύπλοα καὶ ἂν ἦσαν. Μὲ ὀλίγας στροφὰς τοῦ κινητήρος του, ὁ Τρόμος θὰ εὐρίσκετο ἐκτὸς τῆς βολῆς τῶν τηλεβόλων των. Καὶ βεβαίως τὰ βλήματα δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ φθάσουν εἰς τὸν βυθὸν τῆς Ἐρίας τοῦ ὑποβρύχιου!

Μετά δέκα λεπτά τῆς ὥρας, μόλις ἐν μίλλιον μᾶς ἐχώριζεν ἀπὸ τὰ δύο πλοῖα τὰ ὅποια μᾶς κατεδίωκον...

Ὁ κυβερνήτης τὰ ἀφίσεν ἀκόμη νὰ προχωρήσουν. Ἐπειτα ἐστρέφθη ἐπὶ τοῦ χειριστήρος, καὶ μὲ τὴν διπλα-

σιασθεῖσαν δύναμιν τῶν προωστήρων του, ὁ Τρόμος ἀνεπῆρσεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς λίμνης. Ἐπερίπαιξε λοιπὸν τὰ καταδρομικά ἐκεῖνα, καὶ ἀντὶ νὰ ὁπισθοχωρήσῃ, ἐξηκολούθει τὴν πρὸς τὰ πρόσω πορείαν του... Αὐτὸ ἦτο! Καὶ τίς οἶδε μήπως δὲν θὰ εἶχε τὸ θράσος νὰ διέλθῃ ἀναμέσον τῶν δύο καὶ νὰ τὰ κάμῃ νὰ τὸν κυνηγήσουν μέχρις οὗ, ἐπερχομένης τῆς νυκτός, θὰ ἠναγκάζοντο νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ματαίαν ἐκείνην καταδίωξιν!...

Τὸ Μπούφαλον διεγράφετο ἤδη ἐπὶ τῆς ὄχθης τῆς Ἐρίας. Διέκρινα καθαρῶς τὰ οἰκοδομήματα τῆς πόλεως, τὰς οἰκίας της, τὰ κωδωνοστάσια της. Ἐκείθεν, πρὸς τὰ βορειοδυτικά, ἠνθόγετο ὁ Νιαγάρρας, εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων ἢ πέντε μιλίων.

Ὑπὸ τοιοῦτους ὅρους, ποίαν ἀπόφασιν ἔπρεπε νὰ λάβω;... Αφοῦ ἤμην καλὸς κολυμβητής, δὲν θὰ ἦτο κατὰλληλος, καὶ ἴσως μοναδικὴ ἢ εὐκαιρία, νὰ ριφθῶ εἰς τὸ νερὸν ὅταν θὰ εὐρίσκομθα μετ' ὀλίγον πλαγίως ἢ μᾶλλον ἀναμέσον τῶν δύο καταδρομικῶν; Ὁ κυβερνήτης δὲν θὰ εἶχε καιρὸν νὰ μὲ συλλάβῃ. Οὕτω θὰ διέφευγα τὴν αἰχμαλωσίαν... Ὅθ μ' ἔβλεπαν ἀπὸ τὸ ἐν ἡ ἀπὸ τὸ ἄλλο πλοῖον. Ἰσως μάλιστα οἱ κυβερνήται των νὰ εἶχαν προειδοποιηθῇ περὶ τῆς πιθανῆς παρουσίας μου ἐπὶ τοῦ Τρόμου. Καὶ θὰ ἤρχετο καμμία ἄκατος νὰ μὲ σώσῃ...

Προφανῶς, αἱ πιθανότητες τῆς ἐπιτυχίας θὰ ἦσαν μεγαλύτεραι, ἐὰν ὁ Τρόμος ἐπροχώρῃ μεταξὺ τῶν ὀχθῶν τοῦ Νιαγάρρα. Εἰς τὴν νῆσον Νάβυ, θὰ ἠδυνάμην νὰ πατήσω ἐπὶ ἐδάφους, τὸ ὁποῖον ἐγνώριζα καλῶς. Ἀλλ' ὅτι ὁ κυβερνήτης τοῦ Τρόμου θάπεφάσιζε νὰ εἰσέλθῃ εἰς ποταμὸν ἀδιέξοδον ἐνεκα τοῦ καταρράκτου του, τοῦτο μοι ἐφαίνετο ἀδύνατον... Ἀπεφάσισα ὅθεν νὰ περιμεῖνω νὰ πλησιάσουν περισσότερον τὰ καταδρομικά καί, τὴν στιγμήν ἐκείνην, θὰ ἔβλεπα τί θὰ ἔκαμνα.

Διότι πρέπει νὰ τ' ὁμολογήσω, ἡ ἀπόφασίς μου δὲν ἦτο ὀριστική. Ὅχι!... Δὲν ἀπεφάσιζα τόσον εὐκόλως, διαφεύγων καὶ σωζόμενος, νὰ χάσω διαμιάς κάθε ἐλπίδα ἐξηχιάσεως τοῦ μουστηρίου ἐκεῖνου... Τάστυναμικά μου ἐνστικτικὰ ἐξηγεῖροντο εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι ἐφθανε νὰ ἐκτείνω τὴν χεῖρα, διὰ νὰ συλλάβω τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν τὸν ἐπικεκηρυγμένον, τὸν ἐκτὸς τοῦ νόμου... Ὅχι, δὲν θὰ ἐδραπέτευα!... Ὅθ ἦτο ὡς νὰ ἐγκατέλειπα διὰ πάντος τὴν ὑπόθεσιν. Ἀδιάφορον ἂν δὲν ἐγνώριζα ποία τύχη μὲ ἀνέμενε καὶ ἔως ποῦ θὰ μὲ παρέστυεν ὁ Τρόμος, ἐὰν ἔμενα ἐπ' αὐτοῦ.

Ἡ ὥρα ἦτο ἑξ καὶ τέταρτον. Τὰ καταδρομικά ἐπλησίαζαν, ἀφίνοντα μεταξὺ τῶν ἀποστάσιν ἐνὸς περίπου μιλίου.

Ὁ Τρόμος, καὶ χωρὶς ναυξήσῃ τὴν ταχύτητά του, δὲν θὰ ἐβράδυε νὰ εὐρεθῇ μεταξὺ δύο πυρῶν.

Δὲν εἶχ' ἀφίσῃ τὴν θέσιν μου. Ὁ ἐπὶ τῆς πρῶρας ναύτης εὐρίσκετο πλησίον μου.

Ἀκίνητος παρὰ τὸ πηδάλιον, μὲ λάμποντας ὀφθαλμοὺς ὑπὸ τὰς συνεσπασμένας ὀφρῦς, ὁ κυβερνήτης ἀνέμενε ἴσως τὴν στιγμήν νὰ διαφύγῃ διὰ τελικοῦ τινος χειρισμοῦ.

Ἐξάφνα, πυροβολισμὸς ἀντήχησεν ἀπὸ τοῦ πρὸς τὰ δεξιᾷ μας καταδρομικοῦ. Ἡ σφαῖρα, θίγουσα σχεδὸν τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὕδατων, διήλθε παρὰ τὴν πρῶραν τοῦ Τρόμου κ' ἐξηφανίσθη παρὰ τὴν πρύμνην τοῦ πρὸς τ' ἀριστερὰ καταδρομικοῦ.

Ἡγέρθη. Ὁρβιος παρὰ τὸ πλευρόν μου, ὁ ναύτης ἐφαίνετο καραδοκῶν ἐν νεῦμα τοῦ κυβερνήτου.

(Ἐπειτα συνέχισα) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΠΕΙΛΗ ΤΗΣ ΒΡΟΧΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΛΑΣ αὐτὰς τὰς ἡμέρας — μίαν ἐβδομάδα σχεδόν, — τὰ σύννεφα τῆς βροχῆς ἐκρεμῶντο ἀπειλητικὰ

ἄνωθεν τῆς πόλεώς μας. Πότε ἤρχοντο ἀπὸ τὴν ἀνατολήν, καὶ πότε ἀπὸ τὴν δύσιν. Καὶ πότε ἐφευγαν πρὸς βορρᾶν, καὶ πότε πρὸς νότον. Διότι οἱ ἀνεμοὶ, ἰσχυροὶ ἢ ἀσθενέστεροι, ἔπνεαν διαδοχικῶς ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος, καὶ ἐπεκράτει μίαν ἀκαταστασίαν καιροῦ, ἡ ὁποία ἀπήλπιζε καὶ τοὺς ἐμπεριότερους. Οὕτε αὐτοὶ δὲν ἤξευραν νὰ ποῦν, ἂν θὰ βρέξῃ ἢ ἂν θὰ κρατήσῃ! Κάπου-κάπου ἐπιπταν ὀλίγαι σταγόνες, καὶ πάλιν ὁ οὐρανὸς ἐκαθάριζεν. Τότε ὁ ἥλιος ἢ ἡ σελήνη ἀνέλαμπαν, ἔως ὅπου νέα σύννεφα ἤρχοντο πάλιν νὰ τὰ σκεπάσουν. Καὶ ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ περὶσσότερα... Ἐπιτέλους, προχθές, ἐκάλυψαν ὅλον τὸν οὐρανὸν καὶ ἔμειναν πολὺ. Ἄνεμος δὲν ἔπνεε διὰ νὰ τὰ διώξῃ. Καὶ ἡ βροχὴ, ἡ ἀναμενόμενη, ἐξέσπασε ραγδαία καὶ ὀρμητικῇ, μὲ βροντὰς, μὲ ἀστράπας, μὲ κεραυνούς. Ὁ καιρὸς ἐξεθύμανε!

Ὅλας αὐτὰς τὰς ἡμέρας, ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῶν νεφῶν, οἱ ἄνθρωποι ἐκύτταζαν ἀνησυχῶς τὸν οὐρανόν, εἰς πᾶσαν

σχεδὸν ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός... Μερικοὶ μάλιστα ἐναγωνίως. Ὅθ βρέξῃ ἢ δὲν θὰ βρέξῃ; Σήμερον ἢ αὔριον; Τὸ πρῶν ἢ τὸ βράδυ; Καὶ πολὺ ἢ ὀλίγον;... Προσπερᾶθουν νὰ μαντεύσων μόνον τῶν, ἐξετάζοντες τὸν ὀρίζοντα, τὴν φορὰν τοῦ ἀνέμου, τὴν κίνησιν τῶν νεφῶν, τὴν κατάστασιν τῆς ἀτμοσφαίρας, — ἡ ἡρώτων τοὺς ἀναυτικοὺς οἱ ὅποιοι γινώριζον... Καὶ καθεὶς, ἐννοεῖται, ἤλπιζε κατὰ τὸ συμφέρον του, ἔως ὅτου μίαν ψιγάλα, ἢ μίαν λάμψιν τοῦ ἡλίου ἐξαφανισθῇ τὸν διεψεύδε.

Ἦνεν παρατηρημένον, ὅτι ὁσάκις ἐπικεῖται βροχὴ, περισσότεροι εἶνε οἱ ἄνθρωποι οἱ εὐχόμενοι νὰ μὴ βρέξῃ. Φυσικώτατον αὐτὸ, ἀφοῦ ἡ βροχὴ εἶνε πάντοτε μίαν ἐνόχλησιν διὰ τὸν πτωχὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπροικίσθη ὑπὸ τῆς φύσεως μὲ τὰ ἐνστικτικὰ τῆς πάπιας, καὶ ἀφοῦ οἱ ἀποίηται οἱ ὅποιοι ἀγαποῦν τὸ θέαμα καὶ ἀψηφῶν χάριν αὐτοῦ τὴν λάσπην καὶ τὴν ὑγρασίαν, εἶνε ὀλίγοι...

Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου, περισσότεροι — εἰς μίαν πόλιν τουλάχιστον — εἶνε ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἔχουν συμφέρον νὰ μὴ βρέξῃ, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἔχουν συμφέρον νὰ βρέξῃ. Ἐξάφνα εἰς μίαν ἐποχὴν σπορᾶς ποῖοι εὐχόνται νὰ ἐπικρατήσῃ ὁ βροχερὸς καιρὸς; Οἱ κτηματῖαι, οἱ γεωργοί, οἱ ὅποιοι γινώριζον καλὰ τὸ λαϊκὸν δίστιχον:

Ἄν κἀμὴ ὁ Ἀπρίλης δυὸ νερά κ' ὁ Μᾶης ἄλλα ἔνα
Χαρά σιοιε τὸ γεωργό, ποῦχει πολλὰ σπαρμένα.

Ἐπειτα οἱ ἀμαξάδες καὶ οἱ... ὀμβρελλοῦλαι. Ἰσως καὶ μερικοὶ ἰδιότροποι, βαρετοί, καὶ ἴσως ἀκόμη μερικοὶ κακοί, ἐπιθυμοῦντες ἀπὸ μοχθηρίαν ἢ ἀπὸ ὀκνηρίαν νὰ ματαιωθῇ μίαν ἐκδρομὴ, μίαν ἐορτὴ, μίαν παράστασις, μίαν ὑποδοχὴ... Ποῖοι δὲ εὐχόνται τὸ ἐναντίον; Ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος! Οἱ ἔμποροι, οἱ μικροπωληταί, οἱ ἐργάται, οἱ καφετζήδες, οἱ θεατρῶναι, οἱ θιασάρχαι, οἱ συγγραφεῖς τῶν παιζομένων εἰς τὸ θέατρον ἔργων, οἱ θεατροφιλοὶ, οἱ θέλοντες νὰ παρακολουθήσουν μίαν πρώτην παράστασιν, οἱ φιλόσοφοι, οἱ περιπατηταὶ τῶν κέντρων, οἱ ὑπαίθριοι... Καὶ ὁ πῶτος τῶν εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὸ συμφέρον, φθάνων εἰς ἀγωνίαν δι' ἐκείνους, τῶν ὁποίων τὸ συμφέρον εἶνε μέγα καὶ ἀμεσον. Διότι βέβαια δὲν εὐχεται μὲ τὸν ἴδιον πόθον νὰ μὴ βρέξῃ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ ἔχανεν ἐνεκα τῆς βροχῆς μίαν διασκεδάσιν, μίαν εὐχάριστον συνάντησιν, καὶ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ ἔχανεν... ἓνα-δυὸ ἐκατοστάρια!...

Ἐτυχε νὰ ἰδῶ αὐτὰς τὰς ἡμέρας, ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῆς βροχῆς, μερικοὺς ἀπὸ τοὺς δευτέρους. Ἦσαν θιασάρχαι καὶ θεατρικοὶ συγγραφεῖς. Τὰ προγράμματα τοιχοκολλημένα, τὰ ἡλεκτρικὰ ἀναμμένα, ὁ οὐρανὸς γεμάτος σύννεφα καί...

τὸ θέατρον χωρὶς τένταν. Ὅθ βρέξῃ ἢ δὲν θὰ βρέξῃ; Ἄν βρέξῃ, τίποτε παρὰστασις, τίποτε εἰσπραξίς, τίποτε ποσοστὰ! Ἄν δὲν βρέξῃ, πλοῦτος, δόξα κ' εὐτυχία!...

Ἄ, τοὺς δυστυχισμένους τοὺς ἀνθρώπους! Μὲ πόσῃ ἀγωνίαν ἐκύτταζαν ὑψηλά, μὲ πόσῃ χαρὰν ἔβλεπαν τὴν σελήνην νικῶσαν αἴφνης τὰ σύννεφα, μὲ πόσῃ κατῆφειαν τὴν ἔβλεπαν νὰ σκεπάζεται πάλιν ἀπὸ ἄλλα, μελανότερα, καὶ πῶς ἐδλάσφημοι ὁσάκις χλιαραὶ σταγόνες ἐπιπτον εἰς τὰς ἀνοικτάς των παλάμας!... Ἦκουσα ὅμως καὶ μερικοὺς, οἱ ὅποιοι, ἀντὶ νὰ βλασημοῦν, ᾄδοντο καὶ προσηύχοντο:

— Ἀχ Παναγία μου, νὰ υἱ βρέξῃ!
— Ἀς κρατήσῃ ἀκόμη δυὸ-τρεῖς ἡμέρας!
— Ἀχ Θεέ μου! βάστα τὸ θυμὸ σου!
— Ἀγίε Νικόλα, βόηθα!...

Ἄν αἱ προσευχαὶ αὗται φθάνουν εἰς τὸν οὐρανόν. — διότι δὲν πιστεύω ὅτι ὀλαι αἱ προσευχαὶ φθάνουν ἐκεῖ πάνω, — φαντάζομαι τὴν ἀμχανίαν τῆς Παναγίας, τῶν Ἀγίων καὶ τοῦ Θεοῦ! Πῶς νὰ ἐπαρκέσουν, πῶς νὰ συμδιβάσουν τὰς τόσον ποικίλας αὐτὰς ἰκεσίας, καὶ πῶς νὰ ἐκπληρώσουν μίαν ὑπὲρ ἐνὸς ἀγαθοῦ καὶ θεοσεβούς, ὅταν ἄλλος ἰκετεύῃ συγχρόνως νὰ γίνῃ τὸ ἀντίθετον! «Βρέξε, Θεέ μου!» ἀπ' ἐδῶ — «Μὴ βρέξῃς, Θεέ μου!» ἀπ' ἐκεῖ... Διὰ τοῦτο, ὑποθέτω, ὅτι εἰς τὸ ζήτημα τῆς βροχῆς, ὁ καλὸς Θεὸς δὲν ἀκούει κανένα. Ἀφίνει τὰ σύννεφα νὰ κάμνουν ὅ,τι θέλουν, νὰ βρέχουν ὅποτε τοὺς ἀρέσῃ, καὶ νὰ φεύγουν ὅταν τὰ σπρώχνῃ ὁ ἀνεμος. Τὸ πολὺ-πολὺ εἰμπορεῖ νὰ τὰ προστάξῃ νὰ βρέξουν μίαν ἐποχὴν, διὰ νὰ καρποφορήσῃ ἡ γῆ καὶ νὰ τραφοῦν οἱ ἄνθρωποι. Ἀλλ' ἂν θὰ βρέξουν νύκτα ἢ ἡμέραν, ἂν θάναθῇ αὐτὴ ἡ ἐκείνη ἢ παράστασις, ἂν θὰ χάσῃ τὴν ἐκδρομὴν τοῦ ὁ κύριος Κοκός, ἢ ἂν θάναθῇ καὶ πλὴρὸς ἀμάξι διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς ἡ κυρία Φιρή, — δι' αὐτὰ τὰ μικροπράγματα νομίζω ὅτι ὁ Θεὸς δὲν πολυσκοτίζεται!...

Ἄλλο πρᾶγμα τώρα ἂν πρόκειται νὰ δοῖ ἡ μάχη τοῦ Βατερλώ, καὶ ἂν ἀπὸ τὴν ἐκδασίν τῆς ἐξαρτάται ἡ τύχη τοῦ κόσμου. Τότε βεβαίως εἰμπορεῖ νὰ συγκινήθῃ καὶ ὁ Θεὸς καὶ νὰ στείλῃ ὀλίγα σύννεφα νὰ βρέξουν τὸ πεδὶον τῆς μάχης, διὰ νὰ δυσκολευθοῦν αἱ κινήσεις τοῦ πυροβολικοῦ καὶ νὰ νικηθῇ ὁ Μέγας Ναπολεὼν! Ἐπίσης ὅταν μίαν παρατεταμένη ἀνομβρία ἀπειλῇ τὴν εὐτυχίαν ἐνὸς τόπου, καὶ ὅταν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ ἔχουν τὸ ἴδιον συμφέρον νὰ βρέξῃ καὶ μὲ τὴν ἴδιαν θερμότητα, ὁμοθυμῶς καὶ ὁλοφύγως λιτανεύοντες, παρακαλοῦν τὸν Θεόν νὰ στείλῃ τὰς εὐεργετικὰς του νεφέλας!...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΧΗ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ἡ Ὁ'Δάλια ἐπιμένει νὰ κρατῇ τὸ κεφάλι τοῦ πιθήκου μέσα εἰς τὸ νερόν. Ὁ ἀγὼν μεταξύ τῶν δύο εἶνε φοβερός. Ποῖος θὰ νικήσῃ;

Ὁ πιθήκος προσπαθεῖ νὰ ρπάξῃ μὲ τὰ χέρια του τὴν Ὁ'Δάλιαν, διὰ νὰ τὴν στραγγαλίσῃ, ἐνῶ τὴν μαστιγώνει μὲ τὴν μακράν του οὐράν, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζεται ὡς βούνευρον. Καὶ ὅταν ἡ Ὁ'Δάλια ἀπαλλάσσῃ τὸν λαιμόν της ἀπὸ τὸ σφίξιμον τῶν ψυχρῶν χειρῶν τοῦ πιθήκου, αἱ χεῖρες αὐταὶ εἰσχωροῦν εἰς τὴν κόμην της, τὴν ὁποίαν μαδοῦν λυσ-

«Φεῖδια, πιθήκοι, κροκόδειλοι...» (Σ. 202, στ. γ').

σώδως, ἢ περιφέρονται εἰς τὸ κουρελιασμένον τῆς φόρεμα, τοῦ ὁποῦ ἀποσποῦν ὀλόκληρα τεμάχια. Ἡ Ὁ'Δάλια εἶνε τώρα σχεδὸν γυμνή, καὶ τὸ σῶμά της ἐδῶ κ' ἐκεῖ τρέχει αἷμα... Εἶνε ἐξηγνλημένη, δὲν ἀντίχει πλέον, ἀλλ' ὁ πιθήκος ζῇ ἀκόμη. Κάθε τόσο σπάζει τὴν χονδρὴν του κεφαλὴν, κυττάζει τὸν δημιόν του καὶ τὸ μανιώδες βλέμμα του ἀπειλεῖ ἐκδίκησιν τρομεράν. Ἡ Ὁ'Δάλια θὰ συνθηκολογήσῃ;

Ἐξαφνα, ἀσθενὴς κρότος κωπηλασίας φθάνει εἰς τὴν ἀκοήν της. Εἶνε ταξιδιωτὸς τοῦ ποταμοῦ! Εἶδαν τὴν σπηλὴν ἢ πάλιν κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀλλὰ προπάντων ἀνεγνώρισαν τὴν ἐρουθρὰν ἡμισέληνον καὶ ἐθεώρησαν καθήκον τῶν νὰ σπεύσουν εἰς βοήθειαν τῆς Μαγίσσης ἢ τῆς πιρόγας της. Πλησιάζουν, καὶ εἶνε καιρός! Τὰ χέρια τῆς

Ὁ'Δάλιας παρέλυσαν πλέον ἐνῶ ἀπειναντίας ὁ πιθήκος διατηρεῖ ὅλας του τὰς δυνάμεις... Οἱ ναῦται ἀρπάζουν τὸ ἐξηγνλημένον ζῖον καὶ μὲ ἰσχυρὴν κτύπημα τῆς κώπης τοῦ κόπτουν τὸ κεφάλι, τὸ ὁποῖον πῖπτει εἰς τὸν ποταμόν.

Ἡ Ὁ'Δάλια ἦτο τόσο ἐξηγνλημένη, ὥστε δὲν ἐστάθη νὰ ἰδῇ τὸ τέλος τοῦ δράματος. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν μικρὰν καλύβην τῆς πιρόγας καὶ ἐκάθισεν, ἢ μάλλον κατέπεσεν εἰς τὸ ξύλινον σκαμνί.

— Προστατευομένη τῆς Μεγάλης Μάγισσας Κασσούλας, εἶπεν ὁ κυβερνήτῃς τὸ πλοίαριον· θέλεις νὰ σὲ βοηθήσουμε; Θέλεις νὰ σὲ βγάλουμε εἰς τὴν ξηρά; Ποτὲ τὰ κουρασμένα χέρια σου δὲν θὰ μπορέσουν νὰ κυβερνήσουν τὴν πιρόγαν.

— Σὰς εὐχαριστῶ ἐκ μέρους τῆς Μάγισσας Κασσούλας, ἀπεκρίθη ἡ Ὁ'Δάλια. «Ἄν μοῦ κάνατε τὴ χάρι νὰ μὲ πᾶτε εἰς τὸ χωριὸ τῶν Μπαχίς-Μπέ... Τότε ὁ κυβερνήτης προσέδεσε μ' ἕνα χονδρὸν σχοινί τὴν πιρόγαν τῆς Μαγίσσης εἰς τὴν ἰδικήν του, καὶ μ' ἐπίσημον τόνον ἀνέκραξε:

— Τὸ κόκκινον μισοφέγγαρον τῆς Μεγάλης Κασσούλας ἄς εἶνε φυλακτὸ μας!

Καὶ περιχαρεῖς οἱ ταξιδιωτὰ διὰ τὴν μεγάλην καλοτυχίαν, ἐξεκίνησαν, ρυμουλκῶνες διὰ τοῦ ποταμοῦ τὴν ἱερὰν πιρόγαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Κατὰ τοῦ Βασιλέως.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου, τὸ ὁποῖον διήρκεσε πολλὰς ἀκόμη ὥρας ἡ Ὁ'Δάλια ἡμπόρεσε νὰ ἀναπαυθῇ. Ἡ συχὸν καὶ χωρὶς περιπετειᾶς ταξιδίου. Οἱ ναῦται δὲν τὴν ἠρώτησαν οὔτε ποῖα εἶνε οὔτε ἀπὸ ποῦ ἔρχεται, ἀλλὰ μὲ μεγάλην εὐλάβειαν τὴν ἐβοήθησαν νὰ ποιεῖσθαι.

Ὅταν ἐπάτησε τὸ χῶμα τῆς πατρίδος της, ἡ μικρὰ μαύρη ἡσθάνθη ἀνακούσιν συγχρόνως καὶ τρόμον. Ἐγύριζεν εἰς τὸ χωρίον, εἶνε ἀλήθεια! ἀλλὰ μὲ πόσῃ ἀνησυχίαν, μὲ πόσῃ ἀγωνίαν εἰς τὴν ψυχὴν!...

Ὁ ἥλιος εἶχε δύση καὶ ἡ ἡμέρα ἔσθυνε τόσο γρήγορα, ὥστε τ' ἀστέρια ἐφαίνοντο τὸ ἐν κατόπι τοῦ ἄλλου, καὶ ἡ Ὁ'Δάλια τὰ ἐκτύτταζεν ὡς κάποιον νὰ ποιεῖτο. Ναι, ἕνα ἄστρον ἀποζητούσε, ἀλλὰ χαμηλότερον, πλησιέστερον, καὶ διαδορικόν: τὸ κανδήλι τοῦ Τζάκ! Θὰ ἔλαμπεν ἄρα γε ἀκόμη ὀπίσω ἀπὸ τὰ δένδρα, ὀλίγον μακρότερα ἀπὸ τοὺς θάμνους, ὀπίσω ἀπὸ τὸ διηνησιμένον παραπέτασμα;

Ὡ τὸ μικρὸν τρεμοσύνον φῶς τῆς κανδήλας τοῦ Τζάκ! ἠύχετο νὰ τὸ ξαναἰδῇ ὅπως ὁ ναύτης τὸν φάρον τοῦ λιμένος του, μὲ τὸν ἴδιον πόθον, μὲ τὴν ἴδιαν συγκίνησιν.

Ἡ Ὁ'Δάλια πλησιάζει... ἡ πυκνότης τῆς λόχμης ἐλάττωται... μίαν στροφὴν ἀκόμη θὰ κάμῃ καὶ τὸ σπιτάκι θὰ φανῇ... Νά το! ὦ εὐτυχία! Ἡ μικρὰ φλόξ, γλυκεῖα καὶ ὠχρά, λάμπει προδίδουσα μίαν ἄλλην ζωὴν. Ὁ Τζάκ εἶνε ἐκεῖ, ἀπὸ πίσω της. Ζῇ!... Εἶνε ἄρα γε καλά;... Ἡ Ὁ'Δάλια προχωρεῖ ἀκόμη, σιγὰ-σιγὰ, ὅπως καὶ τὸ πρῶτ' ἐκεῖνο ποῦ ἔφυγε. Διότι δὲν θέλει νὰ τὴν ἰδοῦν. Δὲν θέλει νὰ εἰσέλθῃ, διότι δὲν φέρει μαζί της τὸ ἱατρικόν. Θέλει μόνον νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ὁ Τζάκ εἶν' ἐκεῖ... Ἰδοὺ μία σκιά, ἡ ὁποία κινεῖται γύρω εἰς τὸ κρεβάτι... Εἶνε ἡ καλὴ του μητέρα... Τὴν βλέπει ποῦ σκύβει ἐπάνω ἀπὸ τὸν Τζάκ. Ναι, ἐπάνω ἀπὸ τὸν Τζάκ. Διότι αὐτὸς εἶνε! Τὸ κεφάλι του διαγράφεται ἐπάνω εἰς τὸ λευκὸν παραπέτασμα καὶ ἀναμειγνύει τοὺς χρυσοὺς τοῦ βοστρύχους μὲ τὰ ἄνθη τῆς μουσελίνας.

«Ὁ Τζάκ ζῇ! Καὶ σὺ ἐγύρισες» θάρρος, Ὁ'Δάλια, θάρρος!»

Καὶ ἡ μικρὰ μαύρη ἐπιστρέφει εἰς τὴν λόχμην καὶ παίρνει τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ εἰς τὸ παλάτι τοῦ Ντὰ Σαγκουί.

Δὲν ἐβιάζετο, ἐπετοῦσε. Ἡ θέα τοῦ Τζάκ τῆς ἔδωσε νέας δυνάμεις καὶ νέαν ζέσιν. Ἡ σελήνη ἐφώτιζε τὸν δρόμον της. Ἀλλ' ἡ Ὁ'Δάλια ἐπεριπατοῦσε χωρὶς νὰ βλέπῃ. Ἐπῆγαινε ἴσα, κατ' εὐθείαν εἰς τὸ παλάτι. Ἀπῆχεν ἀπὸ τὸ σπιτί τοῦ Τζάκ μίαν ὀλόκληρον ὥραν. Ἀλλ' ὅχι διὰ τὰ πόδια τῆς Ὁ'Δάλιας. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἦτο ἐκεῖ... ἐκεῖ, ναι! εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτι.

Ἐξαφνα ἐστάθη καὶ ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ μὲ τὴν αὐτὴν της, ὅπως συχνὰ συνήθειζε νὰ κάμνῃ.

— Ποῦ πηγαίνεις, Ὁ'Δάλια;

— Στοῦ Βασιλέως.

— Τέτοια ὥρα;

— Βέβαια, θὰ κοιμᾶται.

— Μὰ τί γυρεύεις ἐκεῖ;

— Θέλω νὰ τοῦ πάρω τὸ νύχι του.

— Τὸ νύχι τοῦ πάνθηρος; τὸ φυλακτὸ σου; τὸ μαγικὸ του; Μὰ εἶσαι τρελλή, Ὁ'Δάλια! Ἐχασες τὸ μυαλό σου; Καλὲ αὐτὸ εἶνε ὅλη του ἡ περιουσία, ὅλη ἡ ὑπαρξίς, τὸ βασιλείον του, ἡ ζωὴ του! Μὰ δὲν θὰ κάμῃς τέτοιο πράγμα!

— Πρέπει νὰ τὸ κάμω!

— Στάσου μὴ σιγῇ. Γὰρ νὰ ἰδοῦμε! Σκέψου, ἀκούσε.

— Δὲν μπορῶ! ἀδύνατον! Ὁ θάνατος δὲν περιμένει!

Καὶ ἡ μικρὰ μαύρη ἐξηκολούθει νὰ

τρέχῃ, νὰ πετᾷ. Τὰ πόδια της μόλις ἤγγιζαν τὸ χῶμα· τὸ βλέμμα της ἦτο ἀπλανὲς καὶ ἡ ψυχὴ της διαμοιρασμένη μεταξύ δύο αἰσθημάτων ἐπίσης ἰσχυρῶν: ὀπίσω τὴν ἔκαμνε νὰ σπεύδῃ ἔμπρός της ἦτο τὸ βασιλικὸν παλάτι, τὸ ὁποῖον τὴν εἴλκυε.

... Ἀλλ' ἰδοὺ· ἐφθασεν ἀπέξω ἀπὸ τὸ χωρίον, ὅπου ἡ καλύβη τοῦ Ντὰ Σαγκουί. Ἀκούεται ἀκόμη θόρυβος. Ὅλοι οἱ κάτοικοι δὲν κατεκλίθησαν. Δὲν πρέπει νὰ τὴν ἰδοῦν. Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ὑποπτεῖται, ὅτι τέτοια ὥραν ἡ μικρὰ δούλη εἶνε ἐξω ἀπὸ τὸ σπιτί τῶν κυρίων της. Ἐξαπλύνεται κατὰ γῆς. Ὅταν δὲν θάκούῃ πλέον κανένα ἄλλον θόρυβον, παρὰ μόνον τὸν τρίγμν τῶν ἐντόμων, θὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον της πρὸς τὸ παλάτι...

Τίποτε ἐπάνω της ἢ γύρω της δὲν εἴμπορεῖ ἄλλως τε νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴν ἀνθρώπου: οἱ κρικοὶ της, ἐνῶ περιπατεῖ, δὲν κάμνουν πλέον τὸ γκλιν-γκλιν ποῦ τῆς ἄρρεσε, διότι δὲν ἔχει πλέον χρίκους· τὰ βραχιόλια της δὲν τρίβονται πλέον τὸ ἐν μὲ τὸ ἄλλο εἰς τοὺς βραχιονάς της, διότι εἶνε τώρα γυμνοί· εἰς τὰ μαλλιά της, κανένα μαργαριτάρει δὲν λάμπει· καὶ εἰς τὸ σῶμά της, τὰ ὠραῖα ἄνθη τοῦ καλοῦ της φορέματος ἀντικατέστησαν τὰ φρικώδη κουρέλια τῆς Μαγίσσης, τὰ ὁποῖα, τὴν νύκτα, συνεχίζοντο πρὸς τὰ χόρτα, τὰ ὁποῖα ὀλημερίς ψήνει ὁ ἥλιος. Ἡ Ὁ'Δάλια αἰσθάνεται ἐαυτὴν ἐλευθέραν καὶ πλουσίαν ἐν τῇ πτωχείᾳ της. Εἰς τὰ χέρια της κανὲν ὄπλον· εἰς τὴν μέσην της καμμία ζώνη· ἀλλ' εἰς τὴν καρδίαν της θάρρος ἐξαίσιον καὶ εἰς τὴν ψυχὴν της θέλησις ἰσχυρά, ἀκατάβλητος: νὰ νικήσῃ χάριν τοῦ κυρίου της Τζάκ! Ἡ σιγὴ ἀπλοῦται ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Οὐτὲ γέλια πλέον, οὐτὲ φωναί, οὐτὲ ὀμιλίαι. Τὸ πᾶν κοιμᾶται.

Ἡ Ὁ'Δάλια σηκώνεται. Φθάνει εἰς τὰς καλύβας. Νὰ ἡ καλύβη τῆς Λοῦ Φατύ, τῆς μικρᾶς τῆς φίλης.

— Κοιμοῦ, τῆς εὐχεται μὲ τὸν νοῦν της, καὶ ἄς εἶνε ρόδινα τὰ ὄνειρά σου.

Ἐπειτα περνᾷ ἀπὸ τὴν καλύβην τῆς μητέρας της.

— Ἀντίο, μητέρα μου, — τῆς λέγει μὲ τὸν νοῦν της, — γιατί βέβαια δὲν θὰ μὲ ξαναἰδῇς ποτὲ! Ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ σὲ μέλῃ. Ἐσὺ ποτὲ δὲν μάγάπησες, ποτὲ δὲν σκοτίσθηκες γιὰ μένα. Κι' ἂν ξέρω τί θὰ πῇ μητρικὴ ἀγάπη, τὸ ξέρω γιὰτί εἶδα ἄλλες μητέρες νὰ χαϊδεύουν τὰ παιδιά τους. Ἀντίο!... Ἀ! νὰ καὶ τὸ καλύβι τοῦ κακοῦ Ντ'Γκαντούρ!... Ἐ καὶ νὰ μ' ἔβλεπε! δυστυχία μου!...

Τὸ χωρίον ἐπερνοῦσεν οὕτω ἀπ' ἐμπρός της, μὲ τὴν ταχύτητα τῶν πραγμάτων ποῦ μᾶς φεύγουν καὶ τὰ χάνομεν διαπνεύτως... Κι' ἔξαφνα, ἡ μικρὰ μαύρη βλέπει μακρόθεν τὴν δῶδα ποῦ ἔκαιεν ἀπέξω ἀπὸ τὸ βασιλικὸν παλάτι.

Τὸ βασιλικὸν παλάτι δὲν ἦτο παρὰ μία καλύβη πλέον μεγάλη καὶ πλέον στολισμένη ἀπὸ τὰς ἄλλας. Ὀλην τὴν νύκτα ἔκαιεν ἀπέξω μία δῶς ἀπὸ ρητινῆς. Ὁ πυρσὸς αὐτὸς ἐφώτιζεν εἰς καποῖαν ἀπόστασιν τὰ περίχωρα. Καὶ ἡ δυνατὴ ὁσμὴ τοῦ καπνοῦ ἐφθάνεν εἰς τὴν μύτην τῆς Ὁ'Δάλιας. Ἡ μικρὰ μαύρη ἐστάθη κ' ἐπροσπάθησε νὰ ἰδῇ τοὺς φρουροὺς, τοὺς τέσσαρας σωματοφύλακας οἱ ὁποῖοι, ὀλην τὴν νύκτα, ἐφείλουν νὰ φυλάττουν ἀγρυπνοὶ τὸν κύριον των ἐκτ' ἀπέξω, εἰς τὰς τέσσαρας

«Θέλει μόνον νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ὁ Τζάκ εἶνε ἐκεῖ...» (Σελίς 208, στ. γ').

γωνίας τῆς καλύβης. Ἀλλὰ δὲν τοὺς βλέπει. Τὴν ἔβλεπον; Μήπως τὴν εἶδαν εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης νὰ πλησιάζῃ, κ' ἐμάντευσαν τοὺς κακοὺς της σκοπούς, κ' ἔφυγαν ἀπὸ τὰς θέσεις των, καὶ τώρα εἶνε κοντὰ της, ἐμπρός της, ὀπίσω της, ἐτοιμοὶ νὰ τὴν ἀρπάξουν καὶ νὰ τὴν δέσουν; Ἀλλοίμονον! Καὶ αὐτὸ θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο, ἀφοῦ δὲν τοὺς βλέπει...

— Ὁ'Δάλια, γύρισε πίσω! Ὑπάρχει ἴσως ἀκόμη καιρὸς νὰ ἀπισθοχωρήσῃς!... Ἐστὶ μόνον θὰ σώσῃς τὴν ζωὴν σου. Πίσω, πίσω! Δὲν βλέπεις ποῦ πηγαίνεις πρὸς τὸν θάνατον;

Τώρα ἡ μικρὰ μαύρη προχωρεῖ μὲ φόβον πολύν. Περιμένει νὰ ἰδῇ τοὺς τέσσαρας φρουροὺς, μὲ τὰ ὅπλα των, ὀρθίους, ἐνεδρεῦντας ἐκεῖ-γύρω, διὰ νὰ τὴν σταματήσουν καὶ νὰ τὴν συλλάβουν. Δὲν εἶνε ὀρθιοὶ. Δὲν ἀγρυπνοῦν. Τὰ ὅπλα των εἶνε κατὰ γῆς, ὅπως καὶ οἱ ἴδιοι, ἐξηπλωμένοι. Κοιμούνται ἐκεῖ

κοντὰ εἰς τὸν τοῖχον. Ἦτο χωρὶς ἄλλο ἡμέρα ἐορτῆς, συμποσίου. Ὁ κύριός των θὰ τοὺς ἔδωκε νὰ πιοῦν, καὶ τώρα κοιμούνται μεθυσμένοι, ἀναίσθητοι, ἡμιθανεῖς...

Ἡ Ὁ'Δάλια κάμνει ἕνα γύρον διὰ νὰ μὴ τὴν φωτίσῃ ὁ πυρσός. Κ' ἐτοιμάζεται νὰ ἀναβῇ τὰ σκαλοπάτια τῆς βασιλικῆς καλύβης, ὡς θὰν ἐδύναιε τὰς βαθμίδας βωμοῦ. Εἶχεν ἤδη ἀναβῇ τὰ τρία καὶ ἡτοιμάζετο νὰ πατήσῃ τὸ τελευταῖον, ὅταν αἰσθάνεται ὑπὸ τοὺς πόδας της ἕνα μέγαν μαῦρον ὄγκον: εἶνε πέμπτος φρουρός, ἐξηπλωμένος εἰς τὸ τελευταῖον σκαλοπάτι, ἀκίνητος, μεθυσμένος καὶ αὐτός...

Ὡραῖα φυλάττουν τὸν βασιλέα!... Καὶ αὕτη ἀκόμη ἡ σελήνη τὸν προδίδει. Διότι, εἰσερχομένη εἰς τὴν καλύβην, ἡ Ὁ'Δάλια βλέπει ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῆς στρωμνῆς τοῦ μέγαν βασιλέα, τὸν ὁποῖον τὸ ἄστρον τῆς νυκτὸς ἀποκαλύπτει ὀλόκληρον. Κοιμᾶται ἐνδεδυμένος, διότι δὲν ἐπρόφθασε νὰ βγάλῃ τὰ φορέματά του, ὅπως τοῦ συμβαίνει πάντοτε τὰς ἡμέρας τῶν μεγάλων συμποσίων. Ὅταν δὲν ἡμποροῦσε πλέον νὰ κρατηθῇ, ἔπεσεν εἰς τὴν ψάθαν του, ἐστὶ ὅπως ἦτο, καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὸν ὕπνον τῆς μέθης...

Ἐπὶ τοῦ στήθους του φαίνεται, μυτερὸν καὶ στυλινόν, τὸ νύχι τοῦ πάνθηρος. Εἶνε κρεμασμένον ἀπὸ τὸν λαιμόν του μὲ λεπτὸν σύρμα ὀρειγάλου σὰν ἀλυσίδα... Πῶς νὰ τοῦ τὸ βγάλῃ, πῶς νὰ τὸ περάσῃ ἀπὸ τὸ κεφάλι του; Δύο μόνον τρόποι ὑπάρχουν: ἢ νὰ κόψῃ τὸ σύρμα, ἢ νὰ τὸ τραβήξῃ ὀπίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ βασιλέως. Ἀλλ' ἡ Ὁ'Δάλια δὲν ἔχει μὲ τί νὰ κόψῃ

τὸ σύρμα. Θὰ πιάσῃ λοιπὸν τὸ νύχι τοῦ πάνθηρος, θὰ τὸ σηκώσῃ μὲ τὸ σύρμα τοῦ ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ντὰ Σαγκουί, καὶ ὅτε τὸ κάμῃ νὰ ὀλισθήσῃ ὀπίσω ἀπὸ τὰ μαλλιά του, τὰ ὠρὰ ἀπὸ τὸν ἰδρώτα.

Προχωρεῖ. Πλησιάζει τὴν κλίνην. Ὁ βασιλεὺς ἀναπνέει βαρετὰ, ροχαλίζει θορυβῶδως. Ἡ Ὁ'Δάλια τραβᾷ ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ. Τὸ σύρμα μόλις προχωρεῖ. Τραβᾷ ἀκόμη... ὀλίγον δυνατότερα... ὁ βασιλεὺς κινεῖται... παύει νὰ ροχαλίζει... στενάζει... Τὸ σύρμα τοῦ τραβᾷ τὰ μαλλιά... Σείει τὸ κεφάλι του, ὡς διὰ νὰ διώξῃ κακὸν ὄνειρον ποῦ τὸν βασανίζει. Ἀλλὰ... ὦ εὐτυχία! στρεφόμενος, ἀφίνει ἐλευθέρον τὸ σύρμα, τὸ ὁποῖον περνᾷ τώρα ἀπροσκόπως. Καὶ νὰ, τὸ νύχι τοῦ πάνθηρος μὲ τὴν ἀλυσίδα του εἶνε ἐστὶ χέρια τῆς μικρᾶς μαύρης.

Ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμον γυρίζει ὀπίσω, δρασκέλλει τὸν μαῦρον ὄγκον, ποῦ εἶνε

ἐξηπλωμένος εἰς τὸ πρῶτον σκαλοπάτι, ἀποσέβει τὸ φῶς τοῦ πυρσοῦ, τρέχει, διασχίζει τὸ χωρίον καὶ εὐρίσκεται εἰς τὸν δρόμον, ὁ ὅποιος ἐδηγεῖ εἰς τὸ σπίτι τῶν Λευκῶν.

Αἰσθάνεσαι τὴν εὐτυχίαν σου, Ὁ Δά-
λια; Ὁχι!... Αἰσθάνεσαι τοῦλάχιστον
ἐτι κρατεῖς τὸ περίφημον φυλακτὸν εἰς
τὰ χέρια σου;... Ὁ, τώρα πλέον οἱ σω-
ματοφύλακες τοῦ βασιλέως εἰμποροῦν
νὰ ἐξυπνήσουν!... Τώρα πλέον ὁ Ντα'
Σαγκοῦ εἰμπορεῖ νὰ σηκωθῇ καὶ ἡ δὰς
τῆς ρητίνης νὰ ζωτίσῃ ὅλον τὸ χω-
ρίον!... Ἡ Ὁ Δάλια κρατεῖ, σφίγγει
εἰς τὰ χέρια τῆς τὸ ἱατρικὸν ποῦ θὰ
σώσῃ τὸν νεαρόν τῆς κύριον, καὶ φεύγει,
καὶ εἶνε μακράν!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Τὰ γελοῖα ἐνὸς μαύρου βασιλέως καὶ
τῆς αὐτῆς του.

Μετ' ὀλίγον ἡ Ὁ Δάλια εὐρίσκειτο
παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀγαπημέ-
νου τῆς ἀρρώστου.

Ἐποχώρησε κατ' εὐθείαν, ἐσῆκωσε
τὸ ἀπὸ λευκὴν μουσελίαν παραπέτα-
σμα, τὸ ὅποιον ἐχρησίμευεν ὡς θυρό-
φυλλον, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἀκίνητη, κυ-
τὰζουσα πρὸς τὴν κλίνην τοῦ Τζάκ.

— Κοιμᾶται;...

Εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν, ὁ-
πίσω ἀπὸ τὸν ξυλότοιχον, ἠκούετο ἀνα-
πνοὴ κανονικὴ καὶ ἥσυχη, — τῆς μητέρας
τοῦ βέβαια, ἡ ὅποια ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ
διπλάνην δωμάτιον, διὰ νὰ μὴ τοῦ στε-
ρῇ τὸν ἀέρα...

— Μοῦ φαίνεται πῶς κοιμᾶται; ὅλοι
κοιμούνται, ἐσυλλογίσθη ἡ Ὁ Δάλια
σιγά, νὰ μὴ τοὺς ξυπνήσῃ.

Καὶ ἡ Ὁ Δάλια ἠτοιμάζετο νὰ κα-
θήσῃ κάτω, διπλοπόδι, ὅταν ἤκουσε
μὴν ἀσθενῇ φωνὴν νὰ κράξῃ:

— Ὁ Δάλια!...

Εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἀπεκρίθη, νομί-
ζουσα ὅτι ὁ Τζάκ τὴν ἐφώναζεν εἰς τὸ
νεῖρόν του· διότι εἶχε τὰ μάτια κλειστά.

— Ὁ Δάλια, ἐπανελάθεν ἡ φωνή·
ἔξερω ὅτι εἶσαι ἐδῶ. Πλησίασε. Σ' ἐπε-
ρίμενα γιὰ νὰ πεθάνω.

— Τί λές, κύριε Τζάκ; ἀνέκραξεν ἡ
Ὁ Δάλια. Κ' ἐπλησίασε τὴν κλίνην του.

— Τώρα πᾶ νὰ πεθάνῃς; Νὰ τὸ
γιατρικὸ σου!... Ἄ, τώρα δὲ φοβᾶμαι τὸ
θάνατο! Σοῦ φέρνω τὴν γιατρίαν καὶ τὴν
ζωή!

Ἡ Ὁ Δάλια ἐπρόφερε τὰς λέξεις
αὐτὰς μὲ τόσῃ πεποίθησιν, ὥστε ὁ νεα-
ρὸς ἀσθενὴς ἀνοῖξε τὰ μεγάλα του μά-
τια πρὸς τὴν ζωὴν ἣν ὅποιον τῷ ὑπέ-
σχετο ἡ μαύρη του σκιάδα.

— Πόσο ἀργήσες νὰ ῥθῃς!... Ποῦ ἦ-
σουν; Ὁ αὐτὸς τὰ πῆς ὅλα;

— Ὁλα!

— Καὶ δὲν θὰ μὰφίσῃς πιά;

— Ποτέ, ποτέ.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΙΝCOGNITO

Τὴν ἀνοιξὶν τοῦ 1777, ταξιδιώτης
ἰκπεύων ἡμερώτατον στακτερὸν ἄλογον,
εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὠραίαν πόλιν Στουτ-
τγάρδην, τὴν κομφῶς ἐκτισμένην εἰς
σχῆμα ριπιδίου. Διέσχισε πολλοὺς δρό-
μους καὶ δρομίσκους, ἀναζητῶν ξενοδο-
χεῖον. Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἐσπαζε τὴν
λαιμὸν του, στρεφόμενος δεξιὰ καὶ ἀρι-
στερὰ, πουθενά, εἰς κανένα δρόμον καὶ
εἰς καμμίαν οἰκίαν, δὲν ἔβλεπεν ἐπι-
γραφὴν ξενοδοχείου, οὔτε μεγάλου οὔτε
μικροῦ.

— Περίεργον πρᾶγμα, ἐσυλλογίσθη
ὁ ταξιδιώτης· τὸ ὕψος εἶνε πόλις
πολύ ὀλιγώτερον σημαντικὴ, καὶ ὅμως
ἐκεῖ, ἀπὸ κάθε τρίᾳ στίτια, τὸ ἕνα εἶνε
ξενοδοχεῖον! Καὶ τώρα; τί θὰ γίνω
ἐδῶ; πού θὰ καταλύσω;...

Μία ταχυδρομικὴ ἄμαξα ἐφαίνετο
συμμεριζομένη τὴν ἀμχανίαν του, διότι
ὁ ἐπιβάτης τῆς ἐβγαζε κάθε τέσον τὸ
κεφάλι του ἀπὸ τὴν θυρίδα. Ἐπιτέλους
ἔχασε τὴν ὑπιδρυμένην καὶ ἐκάλυψε τὴν
ἰκπέα, ὁ ὅποιος ἐσπευσε νὰ πλησιάσῃ
μὲ προθυρίαν.

— Κύριε! ἔ, κύριε!.. μπερεῖτε νὰ
μοῦ δείξετε κανένα ξενοδοχεῖον;

— Ἀκριβῶς τὴν ἴδια ἐρώτησι θὰ
σὰς ἔκαμνα καὶ ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ ἰκπεύς
εἰς ἀόλιαν γερμανικὴν γλῶσσαν.

— Δὲν εἶσθε ἀπὸ ἐδῶ;

— Ὁχι, εἶμαι Γάλλος καὶ Νορ-
μανδός.

— Ἄ, ἔτσι; χαίρω πολύ, ἀπήντη-
σεν ὁ ἐποχούμενος γαλλιστί. Ἀλλὰ
τότε, κύριέ μου, δὲν κάμνομεν τίποτε
καὶ πρέπει ν' ἀποταθῶμεν ἄλλου. Βί-
λεμ, δὲν καταβαίνει νὰ ρωτήσῃς;

Εἰς ὑπερτέτης, καθήμενος παρὰ τὸ
ἐδῶλιον τοῦ ἀμαξηλάτου, ἐπέχευεν
ἀμέσως καὶ ἐπλησίασεν ἕνα ἔμπορον,
βηματίζοντα ἀπέξω ἀπὸ τὸ μαγαζί του.

— Ὑπάρχει ἐδῶ κοντὰ κανένα ξε-
νοδοχεῖον; τὸν ἠρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη πρόθυ-
μος ὁ ἔμπορος· πηγαίνετε ὅλο ἴσια καὶ
θὰ βρῆτε!

Ἡ ἄμαξα ἐξεκίνησε καὶ τὸ ἄλογον
τὴν ἠκολούθησεν. Ὁ δρόμος ἐκεῖνος
τοὺς ἐβγαλε μετ' ὀλίγον εἰς μίαν με-
γάλην πλατείαν, ὅπου ὁ καλὸς μας
Νορμανδὸς εἶδεν εἰς τὴν κιγκλιδωτὴν
ἐξώθυραν ἐνὸς ὠραίου μεγάρου, πινακίδα
φέρουσαν τὸ Αὐστριακὸν ἐθνόσημον καὶ
τὰς λέξεις: **Ξενοδοχεῖον τοῦ Αὐτο-
κράτορος.**

Ἡ ταχυδρομικὴ ἄμαξα, προπορευο-
μένη, εἶχεν εἰσέλθῃ ἤδη εἰς τὴν αὐλήν,
ἐνῶ ὁ ἰκπεύς μας, ἀναποφάσιτος, ἐ-
στάθη ἐκεῖ ἀπέξω.

— Χρὶ! ἐδῶ θὰ εἶνε πολὺ ἀκριβὰ,
ἐμουρμούρισε, παρατηρῶν μετὰ θαυμα-
σμοῦ τὸ ὠραῖον οἰκοδόμημα καὶ τοὺς

περιβάλλοντας αὐτὸ ἀπεράντους κήπους.
Ἀλλ' ὁ ξενοδόχος, μὲ μίαν πετσέ-
ταν ὑπὸ τὸν βραχίονα, ἐπλησίασεν εὐγε-
νῶς τὸν ἰκπέα καὶ τῷ εἶπε:

— Ὁ κύριος δὲν θὰ μοῦ κάμῃ τὴν
τιμὴν νὰ καταλύσῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν
μου;

— Δὲν θὰ ἔλεγα ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ
Νορμανδός, ἀλλὰ ξέρετε... ἐγὼ δὲν εἶ-
μαι παρ' ἀπλούς κομμὶ-βουαγιαζέ...
ταξιδεύων δι' ὑποθέσεις τοῦ Πιλοποι-
εῖου τοῦ ἀντιπροσωπεύω, καὶ ὅχι χάριν
διασκεδάσεως. Πτωχός, ἔ! δὲν μπορῶ
νὰ πῶ πῶς εἶμαι πτωχός, ἀλλὰ δὲν
εἶμαι καὶ πλούσιος διὰ νὰ κάμω με-
γάλα ἔξοδα, περιττά!

— Ἄ, μὴ σὰς μέλη, κύριε! ἐδῶ οἱ
πελάται πληθύνουν ἀναλόγως τῆς τσί-
πης των καὶ τῆς διαθεσεως των ὅλους
ὅμως τοὺς περιποιοῦμεθα ὡς νὰ ἦσαν
ἐστεμμένοι κεφαλαί.

— Ὁραῖον σύστημα! Τὸ ἐπιδοκι-
μάζω!

— Χαίρω πολύ. Ἐρμάν, ὁδήγησε
τὸ ἄλογον τοῦ κυρίου εἰς τὸν σταῦλον.
Δωροθέα, ὁδήγησε τὸν κύριον εἰς τὸ
δωμάτιόν του.

Εὐμορφος νεανίσκος ἐπῆρεν εὐθὺς τὸ
ἄλογον τοῦ ταξιδιώτου ἀπὸ τὸν χαλι-
νὸν καὶ ἐξηφανίσθη κομφῶς ὑπηρετρία
ἐπῆρε τὴν βαλίτζαν του καὶ προηγήθη,
ἐνῶ αὐτὸς τὴν ἠκολούθησε διὰ μεγαλο-
πρεπεστάτων αἰθουσῶν, αἱ ὅποιαι τῷ
ἐνθύμισαν τὰς τοῦ ἀνακτόρου τῶν Βερ-
σαλλιδῶν, καὶ ἐφθασεν εἰς ὠραῖον δω-
μάτιον, ἐπεστρωμένον μὲ παλαιούς τά-
πητας, ἔχον χρυσὰ ἐπιπλά καὶ κλίνην
μὲ οὐρανίαν ὡς ἡ κλίνη τοῦ Λουδοβίκου
ΙΔ', ὅπου ἡ ὑπηρετρία τὸν ἔφερε κατὰ-
πληκτον.

Τί ξενοδοχεῖον! τί Παλάτι!..

Ὁ ταξιδιώτης μας, — ὁ ὅποιος ὠνο-
μάζετο Χρυσόστομος, — ἠρώτα τὸν ἐαυ-
τόν του ἂν ἦτο ἐξυπνος ἢ ἂν ὠνειρεύε-
το, θαυμάζοντος ἐκ τῆς πολυτελείας ἐ-
κείνης, τὴν ὅποιαν εὐρίσκει βέβαια κα-
νεῖς εἰς τὰ σημερινὰ μεγάλα ξενοδο-
χεῖα, — τὰ Πάλας — Ὅτελ καὶ τὰ Κοντι-
ναντᾶλ, — ἀλλ' ἡ ὅποια τὴν ἐποχὴν ἐ-
κείνην ἦτο ἄγνωστος καὶ εἰς τὰ καλλι-
τερα.

Τὸ θάμβος του ἐφθασεν εἰς τὸ ἐπα-
κρον, ὅταν μετ' ὀλίγον εὐρίθη εἰς τὸ
ἐστιατόριον, ἐνῶπιον τραπέζης μεγα-
λοπρεπεστάτης, μὲ θαυμάσια σκευὴ ἐκ
πορσελάνης κρυστάλλου καὶ χρυσοῦ,
καὶ μὲ ἄφθονα ἐκλεκτότατα φαγητά,
τὰ ὅποια παρέθετε στρατιὰ ὀλόκληρος
ὑπηρετῶν μὲ κοντὰ πανταλόνια καὶ
πουδραρισμένες περρούκες!

Μολοντί εἶχε ταξιδεύσῃ πολὺ, ὁ
καλὸς μας Νορμανδὸς ποτὲ τοῦ ὡς τώρα
δὲν εἶχεν ἰδῇ τοιαύτην ὑπηρεσίαν εἰς ξε-
νοδοχεῖον, — ἀπέφυγε ὅμως ὅσον ἡμπο-

ροῦσε νὰ δείχνῃ ἐκπληξὴν ἢ καὶ εὐχαρί-
στησιν, ἀπὸ φόβον μὴ τὸν ἐκλάβουν ὡς
ἐπαρξιώτην καὶ τοῦ παραφουσκώσουν
τὸν λογαριασμόν. Ἐνευε δὲ ἀπὸ εὐ-
σπλαγγίαν, ἀπὸ συγκατάθεσιν, καὶ
πρὸς τὸν ἄλλον ταξιδιώτην, ὁ ὅποιος
εἶχε εὐθὺς πρὶν ἀπὸ αὐτὸν μὲ τὴν ἄμα-
ξαν, καὶ τὸν ἐκλωτοῦσε κάτω ἀπὸ τὸ
τραπέζι, διὰ νὰ εἶνε κάπως ἀπαθέστε-
ρος· διότι πραγματικῶς, ὁ ταξιδιώτης
αὐτός, — κάποιος κύριος Λεκόντ, — μὲ
ἀλγος ἐνδύμα τσίχλινον, μὲ ἀφελεῖς
τρόπους καὶ μὲ ἀγαθὸν ὕψος, ἐδείκνυν
ἐκπληξὴν μεγάλην, θαυμασμόν, ποῦ ἡμ-
ποροῦσε, κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ Νορμανδοῦ,
νὰ τὸν ἐκθέσῃ καὶ νὰ τὸν βλάψῃ.

— Φαίνεται ὅτι τὸ ξενοδοχεῖον αὐτὸ
δὲν συγχάζεται πολὺ, εἶπεν ὁ Χρυσό-
στομος πρὸς τὸν συνδαιτυμόνα του ἡ-
μεῖς οἱ δύο, βλέπετε, εἴμεθα μόνον εἰς
τὸ τραπέζι.

— Εἶνε ὅμως θαυμάσιον, ἔ; ἠρώτη-
σεν ὁ ἄλλος.

— Ἐ, καλὸ εἶνε! ἀπήντησεν ὁ Νορ-
μανδός, ἡ κουζίνα του ὅμως δὲν μοῦ
πολυρέσει.

— Ἀλήθεια; ἀλλοῦ μαγειρεύουν καλ-
λίτερα; Στὸ Παρίσι βέβαια;...

— Ἀκόμη καὶ ἐστὶ ὕψος. Ἀπὸ
ἐκεῖ εἶμαι ἐγώ.

— Εἶνε μεγάλη πόλις τὸ ὕψος;
— Ὁχι, εἶνε μικρὸν βασίλειον.

Ὁ κύριος Λεκόντ ἐκλίνε τὴν κεφα-
λήν, βεβαίως θαυμάζοντος.

— Δὲν ἐταξιδεύσατε σεῖς ποτέ;
ὑπέλαβεν ὁ Χρυσόστομος.

— Πολὺ λίγο· δὲν ξέρω παρὰ τὴν
Αὐστρίαν, ποῦ εἶνε καὶ ἡ πατρίς μου.

— Ὁ Αὐτοκράτωρ σας λέγων πῶς
εἶνε παράξενος ἄνθρωπος, ἀλήθεια;

— Ναί· δὲν μοιάζει μὲ τοὺς ἄλλους
ἄνθρώπους.

— Εἶνε ἀδελφὸς τῆς ὠραίας μας
Βασιλίσσης Μαρίας Ἀντουανέτας.

— Φυσικά, ἀφοῦ καὶ οἱ δύο εἶνε παι-
διὰ τοῦ Ἰωσήφ Α' καὶ τῆς Μαρίας-
Θηρεσίας.

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ
(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ H. A. Douvriac.)

ΝΟΙΚΟΚΥΡΟΥΛΑ

Στηρφόνοντας μεταξὺ

Κάταστρο μαντυλάκι,

Ἐτύπησε ἡ βελόνα τῆς

Τ' ἀγχοῦ τῆς δακτυλάκι.

Διὸ στάλες αἶμα ἐστάλαξαν

Σὲ μιὰ γωνιά του ἀπάνω,

Κ' εἶπε γελῶντας:—Τὶ καλὰ

Ποῦ μάρκα δὲν θὰ κάνω!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐπὶ τῇ θείᾳ ἐξ ὁρᾷ Ἀράπη, ὁ μικρὸς Γεωρ-
γος:

— Τὶ καλὰ νὰ ἦμουν καὶ ἐγὼ ἔτσι!

— Τὶ ἰδέα! καὶ γιατί;

— Γιατί τότε δὲν θὰ μοῦ πλένατε τὸ πρό-
σωπο καὶ πρῶ!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παγωμένου Ἐβρου

Μεταξὺ μικρῶν φίλων.

Ὁ πρῶτος:—Τὶ κουτοὶ ποῦ εἴμαστε!

Ὁ δεύτερος:—Καλλίτερα νὰ μιλεῖς εἰς

τὸν ἐνικὸν ἀριθμόν.

Ὁ πρῶτος:—Τὶ κουτοὶ ποῦ εἴσαι!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Ἀσίας

— Πῶς πᾶς ἐτὴ μουσική, Ἀνδρέα;

— Καλὰ. Ὁ δάσκαλος μοῦ εἶπε πῶς τρα-
γουδῶ σὺν πούλακι.

— Μὰ σὺν τί πούλακι;

— Σὺν μικρῷ κόρακας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρισευγενῆς

Νηπιακὸς διάλογος.

— Γιατί, Τοτό, ἡ ζάχαρι εἶνε ἔτσι γλυ-
κεῖα;

— Νικό μου, θὰ βάζουν μέσα μέλι!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Κωπηλάτου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

Εἰς ἕνα ἀγῶνα, 25 Ματίου, πολλὰ ἀπαι-
τοῦνται διὰ τὴν νίκην. Εἰς τὸ Δημοφῆρισμα
πῶς δὲν ἔρκει νὰ ἔχετε πολλὰ ψηφοδέλτια,
ἀλλ' ἔπρεπε καὶ νὰ σταλοῦν ἐγκαιρῶς. Βε-
βαίως ὅμως, ἂν ἐφθάναν ἐγκαιρῶς αὐτὰ ποῦ
ἐφθασαν ἐκπρόθεσμα, τ' ἀποτελέσματα θὰ
ἦσαν πολὺ διαφορετικὰ καὶ θὰ ἤρχοντο πρῶ-
τοι ἐπιτυχόντες κατὰ σειράν: **Εὐχὴ τῆς Μά-
κας, Σενιτιμένο Ἑλληνοπούλο, 25η Ματίου**
Ἑλληνίς Μητέρα κτλ. κτλ. Ἀς εἶνε! λάβετε
τὰ μέτρα σας διὰ τὸ Δημοφῆρισμα τοῦ 1909.

Μὴν ἀνησυχῆς, **Αἰγυπία Βασιλέα**, καὶ
οὐδενὸς κακοῦ ἐγγίνες αἰτία. Ὁλ' αὐτὰ εἶνε
περαστικά. Νὰ ἰδῆς, ὅτι εἰς ὀλίγον καιρὸν,
κανεῖς δὲν θὰ ἐνθυσθῇς πλέον τίποτε. Κάθε
δυσχερεια θὰ παρέλθῃ, καὶ ὅλοι σύμφωνοι,
ὁμονοῦντες, ὁ ἀρχίσουν τὰς ἐνεργείας των,
διὰ τὸ Δημοφῆρισμα τοῦ 1909. Οἱ δὲ νεοὶ
ὅροι τοῦ Δημοφηρισματος θὰ εἶνε τοιοῦτοι
ὥστε θὰ αἰρουν ἐκ τῶν προτέρων κάθε ἀ-
φορμὴν δυσχερειαί. Θὰ ἰδῆς!

Εἶνε ἀπλούστατον **Πολιοχὴ Νέμης**: Ὁ κύ-
ριος αὐτός ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι, ἀντέγραψεν
αὐτοῦλεξί τὸ διήγημα τοῦ καὶ Φαίδωνος ἀπὸ
τὸν Γ' τόμον τῶν «Διηγημάτων» του καὶ τὸ
ἔστειλε μὲ τ' ὄνομα του εἰς τὴν «Ἑλλάδα»
ὅπου ἀνυπόπτως ἐδημοσιεύθη. Εὐχῇ τοῦ αὐ-
τοῦ τοῦ κυρίου, μὰ τὸ καί! Ὁρατὰ ἀρχίζει
τὸ φιλολογικὸν του στάδιον.

Μαῦρα Μάτια, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ
ἐκγρίνου σήμερον. Κρίμα νὰ εἶσαι τόσα χρό-
νια συνδρομητρία μου καὶ νὰ μὴ μοῦ γράψῃς!
Προσπάθησε ν' ἀναπληρώσῃς τώρα τὴν ἐλλεί-
ψιν καὶ μοῦ γράψῃς ὅσον εἰμπορεῖς συγνό-
τερα.

Χαριεῖς μου ἀγγέλμα! Ἡ ἀγαπητὴ μου
φίλη **Μαρία Παπαδόπουλου**, ἡ γνωστὴ εἰς τὸν
κύκλον μας μὲ τὸ ψευδώνυμον **Αἰμοστάζουσα**
Καρδιά, ἀρραβωνίσθη τὸν καὶ **Αἰμ. Ν. Φραγ-
κόπουλον**. Νὰ ζήσῃ εὐτυχισμένη, καὶ νὰ μὴ
μὲ λησμονήσῃ, ὥπως ἄλλως τε μοῦ τὸ ὑπό-
σχεται.

Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι καὶ σὺ, **Δοῦξ τῆς Σαφί-
της**, ὅπως καὶ ὁ Ἐγγονος τοῦ **Αὐτοκράτορος**,
ἀπήντησες ὠραία εἰς τὰς ἐξετάσεις σου, ἔ;
Αὐτὰ τὰ πειράματα τοῦ ἡλεκτρισμοῦ μὴν τὰ
ἐξαντάξῃς, διότι εἶνε ἐπικίνδυνα.

Δόξα τῆς Ἑλλάδος, νομίζω ὅτι ἀπήντησα
εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ ἀδελφοῦ σου. Ναί, εἶ-
μεθα ἐν τάξει. Ὁρατὰ ἡ ἰδέα τοῦ ἀναμνηστι-
κοῦ μεταλλίου διὰ τὴν Τριακονταετηρίδα.
Ἀλλ' ἐδῶ αὐτὰ δὲν γίνονται! θὰ ἔπρεπε νὰ
παραγγελλθῇ εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ θὰ ἐστοί-
χιζε πολὺ, καὶ δυσκόλως θὰ ἐκαλύπτετο ἡ
δαπάνη.

Ἐλα καμμίαν φορὰν εἰς τὰς Ἀθήνας,
Μαυροθαλασσίτη, νὰ ἰδῆς τὸν καὶ Παπαδό-
πουλον καὶ «ἄφροντον», ἀφοῦ τὸν εἶδες «ἐν
εἰκόνι». Πράγματι καὶ ἄλλαι ἐφορταῖ ἡμπο-
ροῦσι νὰ γίνουν

δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδω-
σεν εἰσέτι ὁ κροστίνων.]

**Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νᾶνταλλά-
ξουν:** τὸ Σβυσσό μας Κανδύλι (0) μὲ Παλ-
λάδα, Μυόζαν, Μελέξανδρον Κόμην — ἡ Δει-
νοπαθουμένη Ἑλλάς τοῦ «21» (0) μὲ Ἀνα-
κρόντα, Ποίγινα τῆς Ἑταιλόφου, Ἀρ-
χόντα τοῦ Πηλίου — ἡ Ἰλιανὴ Ἀκτὺς (0)
μὲ Ἀστὸν Ἑσπερινόν, Γερῆριον Ἰππότην,
Δοῦκα τῆς Σπάρτης, Ἰδανικότητα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους:
τῆς: Βυζαντινὸ Ἀγδόνι (ἔχει καλῶς) Ἑλ-
ληνίδα Χοιστιανὴν (ἀδίκως; κεραινεῖσαι, ὁ
κ. Π. σου ἔγραψε δύο δελτάρια καὶ περιμέ-
νει ἀπάντησίν σου πῶς νὰ διαθέσῃ τὰ φρ.
3.10.) Ἡμέραν τῆς Ἑλευθερίας (ἔχει κα-
λῶς) Στρατηλάτην τῆς Ἀσίας (ἔλαβα εὐχα-
ριστῶν) Δωδεκαετὴ Διάβολον (τὰ ἔστειλα ἐκ
δευτέρου εἰς τὴν διεύθυνσίν σου) Γ. Α.
Σταυρ. (τετράδια ἔστειλα) Μικρὸν Δόγην
(εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις; χαίρετίσματα
εἰς τὴν μητέρα σου, τὴν παλαιὰν συνδρο-
μήτριάν μου) Ἀυστριακὸν Στόλον (ζητηθέντα
ἔστειλα) διαγωνισμὸς Φωτογραφίας θὰ προ-
κηρυχθῇ) Ἀκάνθινον Στέφανον (ἐλπίζω ὅτι
μετὰ τὰς ἐξετάσεις θὰ λαμβάνω ἐκτενεστέρας
ἐπιστολάς σου) Ταπεινὸν Κύριον (αἱ παραγ-
γέλαι σου ἐξετελέσθησαν) τὸ φυλλάδιον εἰς
τὸν Γ. Α. στέλλεται τακτικᾶ) Ἐξόριστον
Βασιλῆαν (αἱ Ἀσκήσεις σου ἐλήφθησαν) διό-
λου δὲν ἐγκατελείφθη ἡ ἰδέα τῶν δωδεκασε-
λίδων φύλλων — θὰ ἐκδοθῇ δωδεκατέλιδον
ἐντὸς ὀλίγου) Καμάρι τῆς Μάννας (ἐλήφθη-
σαν) Πνοὴν Ψυχορραγούντος Ἀγγέλου (καὶ
ἡ ἐπιστολή σου ποιητικωτάτη ὅσον καὶ τὸ
ποίημα) Ναυσικᾶν, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 21
Μαΐου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πει-
ραιῶς μέχρι τῆς 9 Ἰουνίου ἐκ τῶν Ἑ-
παρχιῶν μέχρι τῆς 20 Ἰουνίου ἐκ τοῦ Ἑ-
ξωτερικοῦ μέχρι τῆς 6 Ἰουλίου.

**Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δέον νὰ
γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι
πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖ μὲς εἰς φακέλ-
λους, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα
καὶ τιμᾶται φρ. 1.]**

244. Λογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος.

Σὲ μιὰ ροδιὰ μὲ πρόθεσιν
Καρπούς νὰ κόψω πῆγα,
Κι' ἰδοὺ μὲ λόγια λίγα:
Τὸ δένδρον εὐθὺς ἐχάθηκε
Σὰ νᾶταν μαγεμένο,
Καὶ μ' ἀπορία μένω!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτοπαιδὸς τῆς Θυέλλης

245. Δεξιόγραφος.

Θεὸς ἐκ τῶν ὠραίων
Μ' ἔνα νησί ἐνώθη,
Καὶ ποιητὴς ἀρχαῖος
Εὐθὺς ἐφανερώθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλιούδας

246. Συλλαβόγραφος.

Κάτι εὐωδιάζει,
Κ' ἡ αἰτία ποιά;
Σύνδεσμος καὶ ζῶον
Κάμνουν συντροφιὰ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μελαγχολικῆς Ὀνειροπόλου

247. Αἵνιγμα.

Νῆσος τὸ θηλυκὸν μου,
Ἀνὴρ τὸ οὐδέτερον μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορυδαλοῦ τῆς Λέσβου

248. Δικτυωτόν.

***** = Νῆσος τῆς Εὐρώπης.

***** =

***** = Φυτὸν παρόχθιον.

***** =

***** = Ἐπίθετον οὐδέτερον,

***** =

***** = Ἀρχαία βασιλοῦσαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως

249. Κρυπτογραφικόν.

123456785 = Ἡρώς τῆς Ἐπαναστάσεως.

23735 = Νῆσος.

376435 = Ἐπίθετον.

43535 = Ἀντωνυμία.

56135 = Νῆσος.

6785 = Θεός.

7816 = Μέρος τοῦ λόγου.

8267 = Σπλάγγχον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συμυραίου

250-254. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:
Κόρη, ἀμὶός, ἀνῆρ, βυθός, γάλα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Μουσικοῦ

255. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέ-
ξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν γνωμικὸν κοι-
νότατον:

1, Παρέρχεται 2, Χώρα τῆς Ἀφρικῆς 3,
Διάσκημος γλύπτης Ἀθηναῖος 4, Ποταμὸς
τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὑμνου

256. Φωνηεντόλιπον.

μ-τς-χ0ρς-δνζ

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑλένης Θ. Μητσάνου

257. Γρίφος.

Μ λ λ λ λ λ Ε
λ λ λ λ λ λ
λ λ λ λ λ λ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόννου τῆς Μυτιλήνης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 16 καὶ 17.

170. Ἐκλα (ἐκ, λα.) — 171. Ρόδον-Ρόδος.
— 172. Ἀλτηρία-ἀρτηρία. — 173. Φιλώτας-
ῶτα.

174. Α Δ Ν
Σ Η Ο
Κ Μ Ρ
Τ Ρ Ι Η Ρ Η Σ
Α Τ Τ
Α Η Η
Φ Ρ Σ

175. Τῇ ἀνταλλα-
γῇ διὰ τοῦ ὅς:
Σίτος, Κῦρος, εὐ-
ρος, ἀκρὸς, λυ-
κοΣ=ΣΥΡΟΣ. —

176. Στὴ μέση τὸ
σπαθί μου — Καὶ
τὸ λογὸ μαζὶ μου
— Σὰν τὸ πουλί πετῶ. — Σὰν ῥίξω τὸ του-
φέρι — Ἡ τύχη τί μοῦ πλέκει — Ποτέ μου
δὲν ρωτῶ. — 177. ΑΙΑΣ-ΓΑΛΑ (ἈΓαμέ-
μνων, Ἰάσων, Ἀλλας, Σάμωας) — 178. Ἴσον
Θεῶ θέλε τιμᾶν σοὺς γονεῖς. — 179. Τὸ πι-
πὲρι καίει (τὸ - πῖ περὶ καὶ - οἶ.)

180. Φιλία (Φῖ, Λεῖα.) — 181. Ψυχὴ (Ψι,
χῖ.) — 182. Ξανθὸς-ἄνθος. — 183. Τὸ φυτάρ.

184. Κ Ρ Η Τ Η 185. Εἶνε 18 πρόβατα
Ρ Η Μ Α (18+18+9+55=100).
Η Μ Ι 186-190. Διὰ τοῦ Ρ:
Τ Α ρῆμα, ἄρτος, Κρέων,
Η Κῦρος, δοκος. — 191.
ΙΟΛΑΟΣ (Ἰολάστη,

Ὀμβρος, Λίρα, Ἀργος, Ὀλορος, Σκίρων
ἢ Σίνης.) — 192. Κακὸν τὸ γῆρας, οὐ γὰρ ἔρ-
χεται μόνον. — 193. Ἀεὶ τὰ πέρσι βελτίω.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπ λὰ στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν
λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτά 5
μόνον μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ
κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέ-
ξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόν-
ται ὡς νὰ ᾔσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω
καὶ ἀπὸ μιᾶν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἀπλὰ
στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἑξ λέξεις
ἀπλᾶ. — Αἱ μὴ συνοδεύμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιμῆκου
ἀγγελίας δὲν δημοσιεύονται.]

Εὐχαρίστω; ὦ φίλη Λάτρεις τῆς Ἑλ-
λάδος, ξεσπαθόνομεν ὅπως θέλετε, μὲ
σπαθὶ ἢ ἄλλως. Εἶνε αὐτόθι πολλοὶ συνδρο-
μηταὶ καὶ συνδρομητρίαι τῆς προσφιλοῦς
Διαπλάσεως; Ὁρατοῦστέ ἄλλῃθως ἢ «Ἀδ-
γῇ». — Ταπεινὸς Κύριος (Θ, 233)

**ΑΓΟΡΑΖΩ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ, ΕΛ-
ΛΑΔΟΣ, ΚΡΗΤΗΣ, ΤΟΥΡΚΙΑΣ,
ΚΥΠΡΟΥ. ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΩ. — ΑΝΑΣΤΑ-
ΣΙΟΣ ΔΕΣΥΛΛΑΣ. ΤΕΡΓΕΣΤΗ, ΠΙΑZZA STA-
ZIONE. (Θ, 234)**

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τεργνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά,
ἐκδόμενα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν
Παιδων».

Ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης (60
εἰκόνες) φρ. 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ
χάρτου πρώτης ποιότητος φρ. 7.

**Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφο-
ρᾶς**, φρ. 0,60.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν,

Ἐκαστον τετράδιον φρ. 0,15

Δέσμη 7 τετραδίων φρ. 1,—

Δέσμη 15 τετραδίων φρ. 2,—

Δέσμη 25 τετραδίων φρ. 3,—

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰ-
κόνες) φρ. 3,50.

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου
φρ. 1,50.

Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδων (ποιή-
ματα) φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουρτίδου)
Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου)
φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια)
ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3
ὁμοῦ, φρ. 2,50.

Πρόας δ Νικίου (24 εἰκόνες)
φρ. 3,50.

Ὁ Πυρειοπάλης (24 εἰκόνες)
φρ. 3,50.

ὑπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες)
φρ. 3,50.

Ὁ Φῶτης. Ἑμμετρον Διήγημα
ὑπὸ Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

Ἐξεδότην πρὸ ὀλίγου:

ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΒΙΟΛΙ

Θαυμασία συλλογὴ ποιημάτων εἰς πολυτελέ-
στατον τόμον.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Βιβλιοπωλεῖα

ΔΡΑΧ. 3,50